

مظومة افكار ارمينية
MANZOUME-I-EFKIAR
54 Grand Rue de la S. S. S. 54
Constantinople
80 րո. 50 րո.
408 30
25 14
ՅԱՅՏԱՐԱՐԱՐՈՒՄԵՆ ՊԵՏԱՐԱՆԵՐ
Մէկ անգամի համար 5 րո., մէկ անգամ
մեծացած համար մասնաւոր պայմաններ

Մանկութեան Երկնային

ԱՂԱՏԱԿԱՆ ԱՆԿԱՆ ՕՌԿԱՆ

JOURNAL ARMÉNIEN
MANZOUME-I-EFKIAR
54 Grand Rue de la S. S. S. 54
Constantinople
80 րո. 50 րո.
408 30
25 14
ՅԱՅՏԱՐԱՐԱՐՈՒՄԵՆ ՊԵՏԱՐԱՆԵՐ
Մէկ անգամի համար 5 րո., մէկ անգամ
մեծացած համար մասնաւոր պայմաններ

ՄԻ ՍՊԱՆԱՆԵՐ

(Ռուս հասարակչի Արեւելի վեց ա-
միս բերդադիտութեան դասաւարտուե-
ցաւ Կերեսպոլիտիկ դասաւարտուեցաւ կող-
մէ՝ հասարակած ըլլալուն համար Թա-
լարայի մէկ սեռակեր, «ՄԻ սպանաներ»
վերնագրով: Անա զվառու հաստատու-
ման ապր գործին՝ որ աւելցուած է
նուսիսի մէջ:

Այն պահուն կեր հասարակ Ռուսիա
սարակաւոր կը ճշ տեսնելով այն պա-
նութիւնները որոնց թիւը և շարժման-
ները կ'աճին որ քառ օրէ, կ'արդիւրաւ
որոն տեսնելով, որ պատմութիւնը արդի-
ւոր ինչ օրէնքը կը լինի, այն օրէնքը
որ բերաւ որ արդիւնքն է ի վեր ընդուն-
ուած է ամէն կրօնաւորութեան, և զայն
ծաւալուող ոճաւորութիւն մը նման բանոր կը
հետեւի:

Կառավարութիւնը, որ երկար ատեն
ի վեր է աշխարհ ըլլալով յաջողութեամբ
կը մարտնչէ Ռուսներուն մէջ հնազանդ-
ածաւոր մարդասպանական համաճար-
կին դէմ, պարտաւոր կը զարկնէր մար-
դասպանութիւնը դատաւարութեան գաւա-
նարներուն շնորհիւ մարդիկն: Այդ,
արտօրեան ըստ, ընդհանրական կառա-
վարութիւնը կը պատմէ այդ մարդիկն:

Սիւս պատմութեան վերաբերել կը
այդ գործիւնները կրօնքը և բարոյական
հետեւեան ճակատակ մասնաւոր մը կը քա-
ղարկէ արեւելք:

Եւ խնամքով չափ բաւական ժա-
մանակ առաւ և կրնայի մտածած ըլլալ
պարտաւորութիւնը Ռուսի կրօնի կար-
գացի ուղարկութեամբ, և կրնաւ վառա-
նցնել թէ անոր մէջ խառնուած է մի մաս
վերադարձով ինքնուրոյն սկզբունքի վրայ:

Անոր մէջ բնական է թէ մեր գաւառած
կրօնական վարդապետութեան հակառակ
է և ոճիւր է մարդը, մը կողմէ մարդու
մը սպանութիւնը: Անկէք զատ, անոր
մէջ բնական է թէ ինքնաբերականութե-
ան կողմէ թաղարկութեան, կայսրու-
րու և ընդհանրական վերադարձու-
րու սպանութիւնը անտեսելի է, որովհե-
տեւ զարգացան կայսրը ի կրնար փոխ-
ուի: Պետութեան զուգակի չնշուելովը:
Այս տեսակ պատմութեան շարժումի-
նքն ալ անհիմն են, վասն զի երկուք գոր-
ծած բանակար գործերուն պատմական
վարկիներն սպաննելով, մարդիկ կը մոռ-
նան թէ կառավարութեան հրամաններուն
հապտակելով և անոր օգնելով իրենք իսկ
պատմաւ կ'ըլլան այդ գործերուն:

Հետեւեալ տեսակներն իմաստը, ինչ-
պէս վերաբերել կը ցուցնէ, այն է թէ
գործունեութեան պէտք չէ սպաննելու
գործին, ոչ ուղղակի և ոչ անուղղակի
կերպով, գործունեութեան մարդասպանու-
թեան:

Կառավարութեան կարծիքը այն էր
որ կարծիք է սպաննել միմիայն պատե-
րաւոր ատեն կամ դատաւոր կոչուած քա-
նի մը ժողովրդականութեան վերին համ-
մաս, մինչ ժողովրդականութեան արեւելք
կրնար եր մարդ սպաննել ինքնաբերա-
կեան ատեն և իրենք զիրենք ինքնաբե-
րական:

Կառավարութիւնը կը գործէ «Պ»
պատմութեան տեսակով և հրամայականները
կը բանտարկէ: Որքան մարդ կը գործէ
է այս գործին դէմ ալ խառն վարակելով իմ
գործն ալ պիտի լինի, և ինչ իրեն հա-
կաւական չըլլալու համար, երկար ատեն
ի վեր ցարդ խառնակներ կը նստէ ոչ
միայն Աւստրալիայ, այլ նաեւ ինչ կոտակ-
րանի ճանապարհուն, և զիստակ գա-
նալը տարածողները:

Շատ մը կ'ստեղծուի, Ռուսիոյ կայս-
րութիւնը կը լինի, եւրոպական ազգերուն
հարկեր տարի առաւելուան կայսրութիւնը,
ուրիշ կ'ստեղծուի ալ բոլորովին կը տար-
բերի:

Ձայն կը լինի, որովհետեւ Ռուս ժո-
ղովրդը կը զանազանութեան մասով ճառ-
կցած է թէ Եւրոպայութեան, Իրախիւն,
Ինքնաբերական հաւաքը, կ'ընդգրկուի ինքնաբե-
րական, Պատմութեան, Ստատիստիկ, Եւ-
րոպայութեան, Կառավարութեան, Զա-
րգացի վերադարձութեան, և արտաքինը,
իշխանութեանը հնազանդութեան պարտա-
ւորութեան, ամէն տեսակ բանականութեան և
նախ իսկ պատմութեանը անդամակա-
նութեան, այս ամէն կ'ընդգրկէ, այլ ինչ-
մը մը և Ռուսիոյ այս վերին ժամանակ-
ները, զիւրեքները բոլոր հողային կառ-
ուածութիւնները, կարգաւարներն ալ բո-
լոր զիւրեքները, և այսպէս շարունա-
կաւոր:

Արեւիկ արտադր խոսք մը չէ, այլ
բուն իսկ իրականութեան է, եւ երկրի
այս անհիմն կայսրութիւնը կը տեսնէ երկար
ատեն ի վեր կը վատթարանայ ամէն
տարի, ամէն օր:

Կայսրութիւնը կը վատթարանայ զիս-
տաւար, որովհետեւ կառավարութիւնը
իրաց այս վիճակին դարձան տանիք իրեն
պարտք սեպակով, կը դիմէ այն միջոց-
ներուն, զորս միայն ազգային կը նկատէ:
Այդ, այս միջոցները ալ նշանակաւ են
մարդկան, անարդար և երեւանական են
արքան անոնք՝ որոց դէմ կառավարու-
թիւնը կը պայքարի: Գաւառ կը կործա-
նարար զէնքերը, պոմպ, միջնադար, թա-
ղարկութեան անհանգիստ, այն աստի-
քան կառարկադարձութեան են որ արդաւ
մը անգամ կրնայ սպաննել հարկերներով ան-
պատմականներ, այս իմաստով են ան-
գամ միջոցները ոչ միայն նպատակներն
չեն հասնիր, այլ հետզհետէ անկի կը
ծանրացնեն կայսրութիւնը:

Կառավարութեան արդի կայսրութիւնը
ուսմանքի է, որովհետեւ տեսնելով հա-
նքեր որ գործածուած միջոցները կայս-
րութիւն ալ անկի կը ծանրացնեն, դա-
րձիկ կարծիք չըլլար իրեն: Ոչ միայն ի
կրնար կենալ, այլ արդիւնք է իրեն
մարդասպանութեան դէմ միայն ազգու-
միջոցները իրենք, այսինքն բացառիկ
պատմութեան եղանակներն նկատուողը:
Ընդհանրական պարտաւորութեան է այդ
անհիմն ու վարդապետութեան դիմել,
քանի որ իրեն դէմ գտնուող մարդիկն
ալ սպաննելով փրկուցանուած միայն մը
չըլլալ կը շատաւելն, դուրս ելլալու հա-
մար այն կայսրութեան, ուր այսօր կը
գտնուի Ռուս ժողովրդը:

Միս տակի կարեւոր տարրերով իրեն
անկէք առաւ կողմէն, թէ՛ արեւմտեան
եւրոպայի և թէ՛ Ռուսիոյ մէջ պայտա-
պէս դաւանութեան քրիստոնէական կրօնքին
քով շատ հին ժամանակներէն սկսեալ
Ռուս ժողովրդին մէջ կ'ապրէ ուրիշ
քրիստոնէական հաւատք մը, որ պայտա-
նական չէ, այլ իրական է ու կ'ընդունի:
Երկրորդ կողմէն, եւրոպական ազգե-
րէն իրենք երեւանական, մը այդ հաւատքը
կը փոխանցուի ճշմարտութեան, ուստի
տարբեր, անմիջեւ տարբեր վարքերով,
իրպէս նաեւ լատինականութեան, պատ-
մաւածներով և ստեղծելով: Եւ այդ
հաւատքն է որ կը վարէ ժողովրդին
գիտակցութիւնը:

Ինչ միջոցով պիտի յաջողին ճանաչա-
լիքաւոր տարրերն առաւ բացառութեան, և
անհիմն մտածած ամէն էսկի արտադր ու
մտածողը զգացուած, ամ պարզ ու պայ-
ծաւ ճշմարտութեան, թէ մարդ պէտք չէ
սպաննել ուրիշ մարդ մը: Իրենք զիրենք
քրիստոնէական դաւանողները թո՛ղ ի բաց
վանին իրենք կ'ընդգրկուի միջոցով բոլոր
անմասնութիւնները՝ Եւրոպայութեան, Ս.
Հովիթ, Փրկարարութեան, Սրբաշու-
թեան, Դժոխքի զաղափարները, և միշտ
իսկ կ'ընդգրկուի գործնական փոխանց-
ման վրայ գործած զգացումը հաւա-
րանքները: Գիտութեան հաստատուողն
թո՛ղ մարդագործին զայն բոլոր իմաստ
պատմականութեան վերինքն ի խոսքի իրա-
ւունքը, Պետութեան դերին, իմաստը
բանականութեան, յառաջդիմութեան, ըն-
կերթիւնականութեան, և ամէնք ալ թո՛ղ
ճանաչան սպաննելու բացառական անկա-
րկութեան, և անա մը օրերուն անո-
րով կազմակերպութիւնը կ'անհետանայ և
անհետանալով կը շատաւորուի արդի գիտա-
յութեան համաճար իրաց ինքնակ, ու
յուն կը ձգտին մը մասնաւոր լատինայն
միջոցներ:

Մարդկութիւնը յամբար կը յառա-
նայ, կայսրութեան, ինքնաբերական
ներով, զատ, ինչ որ այլ ըլլալ, աստի-
քան առ աստիքան կը բարձրանայ գէտի
կառարկութեան և երանկութեան: Երկու
ատեն կ'ըսած էր այն աստիքաններն առկա
որ կ'առաւարտէր զայն ալ՝ իրողութեան
թէ միւլութիւն կարելի է առաւել մարդու
պատմութեան զիմեւ: Ուրիշ թէ չուղէ,
եկած է վարդապետն որ պարտաւորութեան
մտաւոր այդ աստիքանն ի վեր: Մարդիկ
պիտի պարտաւորուին կառավարական իրենց
կրօնքը նկատելով անհիմն իրենց իսկ ող-
բարի կայսրութիւնը, պահ մը թողով իսկ
բանականութեան զարգացումը կ'ընդունին
մը, պիտի պարտաւորուին կառավարական
իրենց կրօնքը ոչ թէ անտեսութեան և
պատմական իրենց իրենց աստիքանն ալ
կայսրութեան և սիրով ընթերցանելով:

Ինչ ԹՈՂՈՒՄԻՆ
ԱՆՏԻՈՒԹԻ ԱՆՈՒԹԻ ԴԵՊՐԵ
(ՅՈՅՆ ՍԱՐԿԻՍԻԱՅԻ ՄԷ
ԱՐԱՐԵՐԵՆ ՆԱՍԱԿԵՆ ՔԱՂԱՌԱՍԻ)

Այսինքն կը երեւոյնքով որ մին կը, եր-
կինք տեսնելով ամ իրով ծածկուած, աշ-
խարհ միջին պատմութեան մը պատմութեան
կը:

Պատմական ներքիններն ու փոքրիկներն,
պիճն ու շեղծ գիտելութեան, և ի նշան
կարգանքի, և ներքինի կարգըներուն
վրայ խառնուած, կայսերական կառքին
առնելէ կ'ընթան:

Արեւելք-կայսրութեան ու կառավարութեան
պիճններն ու գիտելութիւնը, հետեւեալ
գիտելի հետեւեալներուն յաջորդուն հաւաքը
գիտելիներն՝ ակամայ ուստաւորին դէմքին
վրայ նկատուած շատ աստիքաններ հետ
հակապատկեր է որ կը կայսրութեան
կառարկացած, աստիք կար ինչպէս, երկու
միջին բարեկարգի մը մէջ իրարու, մա-
նած մարդիկ, չարաւոր ի դուր ծածկե-
լուած որ նիւրաւ դէմքին դիմաւորներն
միշտ ինչպէս ի զոյններն նշանակաւ
կը կայսրը գաղափարներն ներքին ընդունու-
ն է, իր անգիտի կոր զիմով, իր դէմ ներ-
կուած մարդուն, իր անգիտութեան կազմակեր-
պութեան մէջ, խառն ու գործունէ նշանակա-
ւորով, զոր իր իմաստները աչքերը չուղ-
նը կ'ստեղծեն անաւարտ, Սուլթանը իր
օրը պարտաւորութեան անգիտ և երբեք
պատմականութեան կամ պարզական դուրս
մը չէ տեսնելով իր ըլլալ:

Այս վերին տարրերը, քաղաքին մէ-
ջայն Սուլթանը, անուշադ իմաստ զո-
նալուծ մարդուն անտարբերութեան, օրով
ընդունուած այսպիսի խնդիր ինքնաբերական
է, և անուշադ մեծոյցն ինքնաբերական
է, և անուշադ մեծոյցն ինքնաբերական
է, և անուշադ մեծոյցն ինքնաբերական
է:

Կարծես օրուան ստակայ պատմութեան
կայսրութեան սիրով ըլլալ և գէթ այսպիսի
գիտել անգիտ և իր անգիտութեան արտաբեր-
պատմական ըլլալու մեղքն էստ: անգիտ
գիտելու հարկները կը տեղադրէ այս ալ
կարելի էր լսողը ըլլալ երկնքին: Կերպ-
պէս բնութիւնը անանկ կերպարանք մը
անցած էր որ գիտես թէ ամէն բան
գիտելու էր կանխուած:

Հակառակ և իսկնեղեւորին ճանաչու-
մէնեղ Քրիստոս բնական գիտելին (60
տուն Հայերէն միակտուր շարքած էին և
Արապիկ լուրը արդէն բոլոր իրողը
կանխուած, այս գիտելն ալ կոտորածը բո-
լորովին կատարեցուցած էր: Գաղաթիւ խու-
ժանը, իսկ տարաւոր Հայերէն հոգեւոր-
քի մէջ էին և հարկերն հարկեր կը գա-
նալին թէ անպատմական անտեղի վայր-
կանք միւլ է եւ պիտի վիճանան ստակայ
կերպով: քայքայ անհար իր յոյսը
չի կորսել վերջապէս՝ բոստ աստիքան թէ
«Մարդ ինքզին ինքնին կը փաթկուի»: Ի-
րենք խոսքիները, ուրիշ յոյս մը, ա-
պաւն մը չուղէին, միշտ յոյսներն օր-
ուան փառած ու հայտնի կառավարու-
թեան վրայ գործ էին, պէտք էր օգնու-
թեան ինքնին՝ չնչին էր գաղաթիւ զայնու-
գամ մը, անպատմական աստիքան, յարու-
թեան մարմնացումը հաղաթարեւել մը եւ
բանականութեան ներսը՝ ուրիշ նշանակա-
ւորով մէջ ամէն ունեցող հասի իր փաթ-
կանքը կորսելով իր անհիմն փաթկու-
թեան:

Այսինքն կ'ընդգրկուի իրենց զաւա-
րանքները, և անա մը օրերուն անո-
րով կազմակերպութիւնը կ'անհետանայ և
անհետանալով կը շատաւորուի արդի գիտա-
յութեան համաճար իրաց ինքնակ, ու
յուն կը ձգտին մը մասնաւոր լատինայն
միջոցներ:

Մարդկութիւնը յամբար կը յառա-
նայ, կայսրութեան, ինքնաբերական
ներով, զատ, ինչ որ այլ ըլլալ, աստի-
քան առ աստիքան կը բարձրանայ գէտի
կառարկութեան և երանկութեան: Երկու
ատեն կ'ըսած էր այն աստիքաններն առկա
որ կ'առաւարտէր զայն ալ՝ իրողութեան
թէ միւլութիւն կարելի է առաւել մարդու
պատմութեան զիմեւ: Ուրիշ թէ չուղէ,
եկած է վարդապետն որ պարտաւորութեան
մտաւոր այդ աստիքանն ի վեր: Մարդիկ
պիտի պարտաւորուին կառավարական իրենց
կրօնքը նկատելով անհիմն իրենց իսկ ող-
բարի կայսրութիւնը, պահ մը թողով իսկ
բանականութեան զարգացումը կ'ընդունին
մը, պիտի պարտաւորուին կառավարական
իրենց կրօնքը ոչ թէ անտեսութեան և
պատմական իրենց իրենց աստիքանն ալ
կայսրութեան և սիրով ընթերցանելով:

Ինչ ԹՈՂՈՒՄԻՆ
ԱՆՏԻՈՒԹԻ ԱՆՈՒԹԻ ԴԵՊՐԵ
(ՅՈՅՆ ՍԱՐԿԻՍԻԱՅԻ ՄԷ
ԱՐԱՐԵՐԵՆ ՆԱՍԱԿԵՆ ՔԱՂԱՌԱՍԻ)

Այսինքն կը երեւոյնքով որ մին կը, եր-
կինք տեսնելով ամ իրով ծածկուած, աշ-
խարհ միջին պատմութեան մը պատմութեան
կը:

Պատմական ներքիններն ու փոքրիկներն,
պիճն ու շեղծ գիտելութեան, և ի նշան
կարգանքի, և ներքինի կարգըներուն
վրայ խառնուած, կայսերական կառքին
առնելէ կ'ընթան:

Արեւելք-կայսրութեան ու կառավարութեան
պիճններն ու գիտելութիւնը, հետեւեալ
գիտելի հետեւեալներուն յաջորդուն հաւաքը
գիտելիներն՝ ակամայ ուստաւորին դէմքին
վրայ նկատուած շատ աստիքաններ հետ
հակապատկեր է որ կը կայսրութեան
կառարկացած, աստիք կար ինչպէս, երկու
միջին բարեկարգի մը մէջ իրարու, մա-
նած մարդիկ, չարաւոր ի դուր ծածկե-
լուած որ նիւրաւ դէմքին դիմաւորներն
միշտ ինչպէս ի զոյններն նշանակաւ
կը կայսրը գաղափարներն ներքին ընդունու-
ն է, իր անգիտի կոր զիմով, իր դէմ ներ-
կուած մարդուն, իր անգիտութեան կազմակեր-
պութեան մէջ, խառն ու գործունէ նշանակա-
ւորով, զոր իր իմաստները աչքերը չուղ-
նը կ'ստեղծեն անաւարտ, Սուլթանը իր
օրը պարտաւորութեան անգիտ և երբեք
պատմականութեան կամ պարզական դուրս
մը չէ տեսնելով իր ըլլալ:

Այս վերին տարրերը, քաղաքին մէ-
ջայն Սուլթանը, անուշադ իմաստ զո-
նալուծ մարդուն անտարբերութեան, օրով
ընդունուած այսպիսի խնդիր ինքնաբերական
է, և անուշադ մեծոյցն ինքնաբերական
է, և անուշադ մեծոյցն ինքնաբերական
է:

Կարծես օրուան ստակայ պատմութեան
կայսրութեան սիրով ըլլալ և գէթ այսպիսի
գիտել անգիտ և իր անգիտութեան արտաբեր-
պատմական ըլլալու մեղքն էստ: անգիտ
գիտելու հարկները կը տեղադրէ այս ալ
կարելի էր լսողը ըլլալ երկնքին: Կերպ-
պէս բնութիւնը անանկ կերպարանք մը
անցած էր որ գիտես թէ ամէն բան
գիտելու էր կանխուած:

Հակառակ և իսկնեղեւորին ճանաչու-
մէնեղ Քրիստոս բնական գիտելին (60
տուն Հայերէն միակտուր շարքած էին և
Արապիկ լուրը արդէն բոլոր իրողը
կանխուած, այս գիտելն ալ կոտորածը բո-
լորովին կատարեցուցած էր: Գաղաթիւ խու-
ժանը, իսկ տարաւոր Հայերէն հոգեւոր-
քի մէջ էին և հարկերն հարկեր կը գա-
նալին թէ անպատմական անտեղի վայր-
կանք միւլ է եւ պիտի վիճանան ստակայ
կերպով: քայքայ անհար իր յոյսը
չի կորսել վերջապէս՝ բոստ աստիքան թէ
«Մարդ ինքզին ինքնին կը փաթկուի»: Ի-
րենք խոսքիները, ուրիշ յոյս մը, ա-
պաւն մը չուղէին, միշտ յոյսներն օր-
ուան փառած ու հայտնի կառավարու-
թեան վրայ գործ էին, պէտք էր օգնու-
թեան ինքնին՝ չնչին էր գաղաթիւ զայնու-
գամ մը, անպատմական աստիքան, յարու-
թեան մարմնացումը հաղաթարեւել մը եւ
բանականութեան ներսը՝ ուրիշ նշանակա-
ւորով մէջ ամէն ունեցող հասի իր փաթ-
կանքը կորսելով իր անհիմն փաթկու-
թեան:

Այսինքն կ'ընդգրկուի իրենց զաւա-
րանքները, և անա մը օրերուն անո-
րով կազմակերպութիւնը կ'անհետանայ և
անհետանալով կը շատաւորուի արդի գիտա-
յութեան համաճար իրաց ինքնակ, ու
յուն կը ձգտին մը մասնաւոր լատինայն
միջոցներ:

Մարդկութիւնը յամբար կը յառա-
նայ, կայսրութեան, ինքնաբերական
ներով, զատ, ինչ որ այլ ըլլալ, աստի-
քան առ աստիքան կը բարձրանայ գէտի
կառարկութեան և երանկութեան: Երկու
ատեն կ'ըսած էր այն աստիքաններն առկա
որ կ'առաւարտէր զայն ալ՝ իրողութեան
թէ միւլութիւն կարելի է առաւել մարդու
պատմութեան զիմեւ: Ուրիշ թէ չուղէ,
եկած է վարդապետն որ պարտաւորութեան
մտաւոր այդ աստիքանն ի վեր: Մարդիկ
պիտի պարտաւորուին կառավարական իրենց
կրօնքը նկատելով անհիմն իրենց իսկ ող-
բարի կայսրութիւնը, պահ մը թողով իսկ
բանականութեան զարգացումը կ'ընդունին
մը, պիտի պարտաւորուին կառավարական
իրենց կրօնքը ոչ թէ անտեսութեան և
պատմական իրենց իրենց աստիքանն ալ
կայսրութեան և սիրով ընթերցանելով:

Ինչ ԹՈՂՈՒՄԻՆ
ԱՆՏԻՈՒԹԻ ԱՆՈՒԹԻ ԴԵՊՐԵ
(ՅՈՅՆ ՍԱՐԿԻՍԻԱՅԻ ՄԷ
ԱՐԱՐԵՐԵՆ ՆԱՍԱԿԵՆ ՔԱՂԱՌԱՍԻ)

Այսինքն կը երեւոյնքով որ մին կը, եր-
կինք տեսնելով ամ իրով ծածկուած, աշ-
խարհ միջին պատմութեան մը պատմութեան
կը:

Պատմական ներքիններն ու փոքրիկներն,
պիճն ու շեղծ գիտելութեան, և ի նշան
կարգանքի, և ներքինի կարգըներուն
վրայ խառնուած, կայսերական կառքին
առնելէ կ'ըն

